

MI MLADI BORCI

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELISKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 23. JULIJA 1937.

ŠTEV. 45.

Kdo razdira?

»Zakaj bi osebno korist stavili nad korist vesoljne Cerkve?

Zakaj — to je nedavno vprašala neka katoliška ameriška revija — nekateri katoliški pisatelji tako pišejo, da pravzaprav sami opravljajo delo komunistov, tako da potem komunisti njih članke lahko kar ponatiskujejo?

Zakaj komunistični listi nekatere katoliške liste kar s cvetjem zasipljejo?

Ali ne vprav zato, ker nekateri katoličani skupno s komunisti druge katoličane napadajo?»

Tako je na kongresu Kristusa Kralja v Poznanju vpraševal zbrane katoličane pater J. Ledit, urednik revije Lettres de Rome, oficiozne rimske revije proti komunističnemu brezboštvu, od sv. Očeta samega započete.

Tako je vpraševal pater J. Ledit mednarodno katoliško občinstvo, zbrano v edini resnični katoliški edinosti: edinosti Kristusa Kralja, ki je središče edinosti, in njegovega namestnika na zemlji, Pija XI., ki je skala edinosti.

Ti katoličani so bili zbrani v resnični edinosti skrivnostnega telesa, zato v resničnem sočustvovanju s trpečo Cerkvijo v Španiji.

»Če en ud trpi, trpe z njim vsi udje, in če je en ud v časti, se z njim vesele vsi udje. Vi pa ste Kristusovo telo in posamez udje« (1 Kor 12, 26—27).

Ti katoličani, zbrani v Poznanju, se niso spraševali: »Čemu bi papežu morali verjeti, ko ne gre za dogme?«

Mar se Cerkev čuti kot eno telo samo takrat, ko gre za dogme — torej samo nekajkrat vsakih sto let?

Mar se ne pokaže ta enota skrivnostnega telesa najbolj takrat, ko en ud trpi, pa z njim trpe vsi udje?

PREGANJANI IN POVRH OBREKOVANI

In je danes en ud Cerkve, ki je strašno trpel. Naši katoliški bratje v rdeči Španiji so strašno trpeli, nad to nesrečno deželo je zbesnelo nepopisno preganjanje in prelivanje krščanske krvi: a rdeči volkovi zločinsko lažejo vsemu svetu, da nobenega preganjanja ni bilo.

Kri duhovnikov in laikov, mučeniško in po nedolžnem prelita, kri resničnih Kristusovih mučencev po besedi sv. Očeta samega, vpije v nebo.

In tu se najdejo katoliški listi, ki z nečuvano lahkomišelnostjo ponavljajo zločinske laži komunistov, da so ti duhovniki spremenili samostane v uporniške trdnjave, odklanjajo pa vero glavi Cerkve, ki te duhovnike proglašajo za mučence Kristusove.

Mar je to glavo Bog zapustil, da ne bi vedela, kje telo trpi? Mar je razsvetlil ravno samo tiste katolike, ki v tej reči soglašajo s komunisti? Mar bomo mi verjeli njim in ne glavi?

Dobe se katoliški pisci, ki očitajo rušenje katoliške edinosti tistim, ki s trpečo Španijo žalujejo, ki se s trpečimi preganjanimi katoličani Španije čutijo eno, ki se z glavo Cerkve čutijo eno, ki verujejo njej, ne pa sovražnikom Cerkve, ki zato odklanjajo komunistične informacije tudi takrat, ko se objavljajo v kakšnem katoliškem listu.

Kako da so se naši katoliki, ki so v tem strašnem preganjanju skupno s komunisti govorili, da preganjanja ni, ali so o njem dvomili in še drugim vzbujali dvome? Saj vendar vemo, zakaj komunisti vse taje: ker se boje ogorčenja svetovnega javnega mnjenja, še bolj pa zato, ker nam pripravljajo isto usodo in hočejo uspavati našo čuječnost.

Kako to, da nekateri, če slišijo naštevati boljševiške španske grozovitosti, z neko superiorno gesto sprašujejo: »Kdo pa je bil tam? Kdo pa je to videl? Saj se nič zanesljivega ne ve«.

Kako to, da isti ljudje, če kdo španski duhovščini očita, da je samostane spremenila v uporniške trdnjave, tedaj nič več ne sprašujejo: »Kdo pa je bil tam? Kdo je to videl?«

UKAZ KOMINTERNE

Kako to, da se taki katoliški pisci dobe po vsem svetu?

Kongres Kominterne je dal ukaz komunistom vsega sveta, naj vdirajo v katoliške organizacije vsega sveta, da zadobe vpliv na katoliško javno mnjenje. Kominterni hoče med katoličani dobiti ljudi, ki bodo njej verjeli in papežu ne; ki se bodo nad katoličani zgražali in nad komunisti ne; ki bodo videli iver v očesu brata, a bodo slepi za zločine španskega komunizma in za španski komunizem sam čes: »V Španiji komunizma sploh ni bilo.« Mi takim katolikom ne očitamo, da so slabi ljudje. Toda slepi

vodniki so in njih ne bomo sledili. In ne bomo nehali svariti pred takimi vodniki.

ZADRŽANJE TISKA

Ena miriada in pol je španskih duhovnikov, ki so prelili kri za Kristusovo vero v kratkem času nekaj tednov. Kdaj se je še kaj takega zgodilo v zgodovini Kristusove Cerkve?

Svetovni tisk po zločinskem dogovoru to zamolčuje.

In ko se zločini španskih boljševikov kljub vsemu zvedo, ali naj te zločine potem ravno katoličani zagovarjajo in olepšujejo?

Kar je pater Ledit govoril, zveni čudno domače. Mar je pater Ledit imel pred očmi naše slovenske razmere?

Kako, da se o tem neverjetnem zadržanju nekaterih katoličanov govori v Poznanju, kako, da o tem pišejo ameriške revije?

Tu gre za pojav, ki že zdavnaj ni več krajeven. Povsod po svetu, pri raznih narodih, se je dobilo po nekaj katoliških pisateljev, ki so ob preganjanju krščanstva v Španiji potegnili z rablji proti žrtvam, z zločinsko lažnjivimi rablji proti nedolžno in kruto preganjanim, zločinsko obrekovanim lastnim katoliškim bratom.

PRAVA KATOLIŠKA EDINOST

Očitajo nam, da razdiramo katoliško skupnost.

Toda kako naj se katoliška skupnost ohrani? Ali se naj mi ravnamo po tistih, ki so v tem strašnem preganjanju španske Cerkve zavzeli isto stališče kakor komunisti ali pa vsaj njih grozodejstva kljub jasnemu pričevanju papeža pomagali tajiti?

V sili se prijatelj spozna — in španska Cerkve je trpela veliko silo — in kakšno še morebiti bo, to se še ne ve.

To je zdaj edinost katoličanov: bodimo eno telo z udom, ki stisko trpi, in z njim trpimo; bodimo eno telo z njim, ki je vidni poglavar te Cerkve! Rušenje katoliške edinosti pa je taka edinost, s kakršno so komunisti zadovoljni.

Nismo mi, ki bi smeli stavljati zahteve: zahteve stavlja poglavar Cerkve. Ni treba, da mi tolmačimo njegove izjave: tolmači jih dovolj miriada in pol pomorjenih španskih duhovnikov.

Socialna načela nove Španije

Londonski katoliški tednik »The Tablet« objavlja pet načel bodoče socialne politike v novi Španiji. Priobčil jih je »Državni uradni list« v Burgosu.

1. Zametamo kapitalistični sistem, ki se ne ozira na občo blaginjo ljudstva in ravna z delavstvom kot z manjvrednim razredom, ki je določen zato, da živi v revščini in

obupu. Enako zameta naša duhovna usmerjenost in naše nacionalno čustvo marksizem.

2. Država se bo za gospodarske boje zanimala in bo dejavno vmes posegala, če bi močnejši razred zatiral šibkejšega.

3. Prva dolžnost, ki jo ima bogastvo je, da izboljša življenjske pogoje vseh udov naroda. Ne moremo

trpeti, da bi velike množice ljudstva trpele v ubožstvu, manjšina pa bi si dovoljevala vsakršno razkošje.

4. Vsak španec ima pravico do dela. Takoj, ko bo vpostavljen novi socialni red, bomo izboljšali vse sedanje delavske ustanove.

5. Vsi Španci, ki so dela zmožni, so dolžni delati. Država se ne bo niti najmanj ozirala na tiste, ki ne služijo narodnemu občestvu in hočejo živeti na stroške drugih.

Treba je mnogo volje, da je mogoče ubogati.

(René Bazin.)

Verdier in Castelnau

Francoski spor z druge strani

Kakor znano, je že v prvih mesecih letošnjega leta nastal v Franciji spor med dominikanskim tednikom »Sept« in med »Fédération National Catholique«, ki jo vodi general Castelnau. Tednik »Sept« je pokazal precej očitno svoje simpatije za Ljudsko fronto. Zato je začel general Castelnau, predsednik francoske Katoliške akcije, z ostro polemiko proti tem idejam. Spor je bil zelo oster. Vmes je moral poseči pariški nadškof kardinal Verdier s pomirljivim pismom, da bi ostrino boja omilil. V pismu lepo razlaga katoliška načela o slogi v Cerkvi. Upati je bilo, da bo spor s tem rešen.

Glasilo krščanskih socialistov pri nas je hitro prineslo nekaj misli iz kardinalovega pisma in namigavalo, da jih prinaša za to, »ker dobivajo pri nas lokalno važnost«.

To naj bi seveda pomenilo, da imajo naši krščanski socialisti prav s svojimi simpatijami za francosko ljudsko fronto, končno kajpak tudi za špansko.

Glasilo naših krščanskih socialistov pravi tudi, da dominikanci v »Septu« Castelnaujevim napadom niso odgovarjali, ampak da je mesto njih to storil sam kardinal Verdier s svojim pismom z dne 29. aprila 1937. Ves uvod k temu pismu je v krščanskosocialističnem glasilu zasukan tako, da je moral vsak misliti na to, da se kardinal s svojim

pismom zavzema za »Sept« proti številnim intrigam« desničarskih katoličanov, katere vodi general Castelnau.

»Sept« je storil isto. Priobčil je kardinalovo pismo in mu dodal svoj komentar. Ta komentar je priostрил proti generalu Castelnauju in izrazil kardinalovo pismo zase.

Ko pa je kardinal to izvedel, je poslal predsedniku KA, generalu Castelnauju pismo, v katerem pravi med drugim to-le:

»Komaj mi je treba omenjati, da nisem nikogar pooblastil, da bi opombe mojega zadnjega poziva tolmačil na vodilne osebnosti. Obžalujem ta dogodek. Tako sem se hotel dvigniti nad stranke, da sem poslal svoj poziv samo listu »La croix«. Naj mi Bog pomaga upostaviti tisto edinstvo duhov in src, s katero bi mogli tako koristno služiti Franciji! Vem, dragi gospod general, da mi je Vaše sodelovanje pri tej nalogi zagotovljeno in hvala Vam za to. Srečen sem, da Vam morem obnoviti svoje spoštovanje in svoje zaupanje.«

Ali bo sedaj v Franciji mir, ne vemo. Za doma pa vemo, da bodo naši krščanski socialisti spet pozabili na izjave cerkvene avtoritete, dokler ne bodo našli zopet kakšne druge, o kateri bodo lahko mislili, da »dobi« pri nas neko lokalno važnost.« Navadno se jim pa to ponesreči.

Španska hierarhija govori

Za letošnji praznik sv. Jakoba (25. julija), ki je zaščitnik Španije, je izdal nadškof v Santiagu de Compostela pastirsko pismo. V tem pismu ponavlja ceterum censeo španske hierarhije o državljanstvu vojni. Pri sedanjih državljanstvu vojni v Španiji »gre za versko in patriotsko vojno, kar izjavlja naša mladina, ki prostovoljno služi v armadi in gre v boj s pesmijo za Kristusa Kralja in Španijo.« Tudi po prepričanju nasprotnikov je ta vojna verska in patriotska vojna, dasi nasprotniki »to v besedah večkrat tajijo in hočejo nastopati pred svetom kot borci za legalno stvar. Bojni klic naših sovražnikov je brezbožen in proti Bogu naperjen... Žalostno je, da mramo civilizirane mu svetu še razlagati, da tu ne gre za vojaško vstajo ali meščansko vojno ali razredni boj.«

Da bi »Dom in svet« drugič vsaj s tolikšnim zaupanjem sprejel izjave poglavitnih cerkvenih poglavarjev, kakor je sprejel laži suspendiranega kanonika, aktivnega diplomata rdeče vlade in »poglavitnih katolikov«, ki dopisujejo v vse marksistične liste! Žalostno je, da moramo katoliški kulturni reviji še razlagati, da tu ne gre za vojaško vstajo ali meščansko vojno ali razredni boj...

Metoda stika

Laik živi in deluje sredi med ljudstvom v svojem posebnem okolju, kamor ga je postavila božja previdnost. To je njegovo posebno apostolsko področje.

Kako pa je mogoče dobrodejno in posvetilno vplivati na tovariše v svojem okolju?

Ne zapiraj se vase in nikar se ne vedi in ne drži tako, da bi druge odbijal, ko bi jih moral pritegniti k sebi.

Pazi, da ne postaneš tečen in oduren.

Naj ne pravijo za teboj: »Hvala Bogu, da nisem tak, kot je tale!« Na žalost se tako zgodi večkrat.

Ne razkazuj vsiljivo svoje vere in svojih idealov, a tudi

ne zataji za nobeno ceno! Svojim drugom moraš biti živ zgled.

Če boš z vsemi prijatelji in vsem kot brat, si boš do vseh odprl pot, ki je najbližja in tudi najuspešnejša: pot ljubezni in dobrote in lastne močnatosti in sposobnosti za svoj poklicni posel.

Zato si kar najbolj želimo takih katoliških dijakov, ki bodo zanesljivi, vedri in veseli.

Tako bomo počasi pa za gotovo vplivali dobrodejno in posvetilno na vse tovariše, s katerimi nas skupno delo žene v trajno družino.

NAGRAJEN KATOLISKI FILM

Katoliški film »Klic molka«, ki prikazuje življenjsko dramo patra Charlesa de Foucaulda, je dobil veliko francosko filmsko nagrado za l. 1936. P. Ch. de Foucauld je bil najprej častnik, nato pa je odšel v puščavo in postal misijonar mohamedancev. Izdelava filma je zahtevala ogromne stroške in le katoliškim ljubiteljem filma po vsem svetu se moramo zanj zahvaliti. Za ta film je prispevalo 100.000 katoličanov. Nagrado mu je prisodila komisija 39 članov, sestavljena iz filmskih strokovnjakov, umetnikov in literatov. Izbirali so med desetimi najboljšimi filmi. S to nagrado je prvič dobilo izrazito katoliško filmsko delo tako priznanje.

»PISMA IZ KATAKOMB«

Hitlerjeva vlada je zaplenila več kot 10 tiskarn, ker so se upale natisniti okrožnico »Mit brennender Sorge«. Pomanjkanje katoliških listov kolikor more nadomešča tajna korespondenca »Katakombenbriefe« (Pisma iz katakomb), ki popravlja tendenciozno pisanje Goebbelsovega tiska.

Jain - Žucia

Baskovska povest. Prevod iz španščine.

II.

Irski knezi in bojovníki, ki so bili z njim v lenskem gozdu, se že vračajo v palačo v Temori. Toda bard, ki so jim prišli nasproti, ne brenkajo na zlate harfe, ne proslavljajo lovcev z veselimi pesmimi.

Tiho in žalostno gredo lovci in bard in ko žene, starčki in otroci zvedo vzrok njihovega molka in žalosti, napolnijo prostor z glasnim žalovanjem. Morna, ljubljene vseh, se vrača brez življenja; njegovi bojovníki ga nosijo na mrtvaškem nosilu, Lémor in Armin se zdita mrtva od žalosti.

Starci in poglavarji erinskega plemena se zberejo naslednji dan v Temori. Po dolgem posvetu stopijo pred Lémorja, irskega prestolonaslednika.

»Knez«, mu reče najstarejši izmed poglavarjev, »čeprav naše postave obsojajo morila na smrt, ti ne smeš umreti, kajti če je tvoja puščica zadela tvojega očeta, ji vendar ni služila tvoja volja; toda ne sme nositi krone in pri nas živeti tisti, ki se je omadeževal s krvjo svojega očeta in kralja. Mornovo krono bo nosila neomadeževana glava Armina. Jutri ob prvi zarji te bo čakala v pristanišču ladja, pripravljena in natovorjena z vsem, kar boš potreboval za življenje. Odpotuj z njo za vedno z naših otokov in nebesa naj te čuvajo, kamorkoli te zaneso vetrovi.«

Lémor sprejme sklep plemenskih poglavarjev, se izroči na milost in nemilost vetrovom, sam s svojo žalostjo in svojim upanjem na Boga, ki ve za njegovo nedolžnost, in z dvema služabnikoma, ki hočeta deliti njegovo usodo.

Ladja, ki nima večnega krmarja, blodi dneve in mesce po širokem oceanu, kakor igrača razjarjenih valov in pobesnelega viharja.

Žeja muči Lémorja in njegova služabnika, druge pijače nimajo, kakor grenko morsko vodo. A glej! Ko jin že zapuša zadnje upanje, da bi odkrili suho zemljo, katera koli naj bi že bila, opazijo daleč obalo, pokrito z zelenimi bregovi in z vso močjo zaplovejo proti temu blagoslovljenemu kraju.

V tej deželi prebivajo Baski, narod velikanov, ki ga pet stoletij ni mogla streti moč Rimljanov, gospodarjev sveta.

Ladja se že bliža obali. Lepa, mnogo lepša od irskih otokov je dežela, ki jo kraljevi in njegova služabnika z radostjo pozdravljajo.

Iznanci stopijo iz ladje; vesel krik se jim iztrga iz prsi, kajti v senci zelenih in stoletnih kostanjev izvira bister studenec, čist kakor kristal iz drumanarskih jam.

Voda jim uteši žejo, mir se naseli v njih duše, v oči pa jim sili spazec. Vležejo se sredi cvetoče trave ter trdno zaspe.

III.

Kam neki gre busturijski »echeco-jauná«, ko zapuša svoje polje in gre proti munduškim livadam? Kam gre »echeco-januá« in kam gredo njegovi spremljevalci?

Videl je ladjo, kako blodi brez krmarja in buta ob skale. In ker je usmiljen in gostoljuben, hiti, da bi pomagal brodolomcem, ki se morda bore s smrtjo na obali.

Ko pride na obrežje, se ustavi. Isto store njegovi spremljevalci. Trije tujci spe tam ob izvira studenca v senci kostanjev, in »echeco-jauná« ter njegovi tovariši gredo, da jih zbude iz spanja.

Irci se zbude in vprašajo, čigava je zemlja, kamor so veter in valovi zanesli njih ladjo.

Ko zvedo, da so v deželi nezmaganih Baskov, dvignejo oči ter zahvalijo Boga, da jih je privedel v domovino največjih junakov na svetu.

(Dalje prih.)

SOLA ZA KATOLISKO AKCIJO NA UNIVERZI V OTTAWI

Za uspešno delo Katoliške akcije je nujno potreben sistematičen studij njenih načel in metod. V Kanadi skrbi za to šola za Katoliško akcijo v Ottawi. Začela se je že leta 1934, uradno pa je bila ustanovljena v juliju l. 1936. Njen sedanji ravnatelj je pater Gustav Sauvé O. M. J. Meseca septembra je organizirala posebne tečaje, ki so namenjeni raznim vrstam slušateljev. Laiki imajo redne tečaje vsak teden ob sredah. Teh rednih tečajev se udeležuje 100 rednih slušateljev. Enkrat na mesec se vrše tudi javne konference, ki jih obiskuje do 400 poslušalcev. Poleg teh tečajev za laike imajo posebne tečaje tudi za redove in za mlade duhovnike, ki odhajajo v pastirstvo.

Šola pa ni omejena samo na teoretični študij, ampak je tudi organizacijsko središče za razne akcije pod imenom Katoliški center in pod vodstvom p. Guaya. Na tej šoli ima svoje središče akcija za finančno pomoč, liturgični apostolat, informacijska služba, posredovalna služba, ki posreduje med raznimi katoliškimi organizacijami v zadevah apostolata, n. pr.: Kak brat sv. Vincencija Pavelskega spozna na svojih obiskih mladega fanta, ki je potreben moralne opore. To sporoči posredovalni službi Katoliškega centra, ki opozori na tega fanta organizacijo žosistov. Posebna sekcija pospešuje češčenje presv. Srca Jezusovega. Finančna služba skrbi za propagandni fond Katoliškega centra. Dohodki se v ta fond shajajo tako, da skoraj 1000 ljudi plačuje mesečno vanj najmanj znesek 10 soldov.

STALINOV RADIO-GOVOR RUSKI ARMADI

»Mi gledamo na vero kot na svojo najhujšega sovražnika. Boj proti njej moramo neutrudno nadaljevati; kompromisa za nas ne more biti, ker so cilji vere našim popolnoma nasprotni. Moramo pa svoje bojne metode spremeniti! Dvajset let smo uporabljali silo, odslej moramo rabiti duhovna sredstva. Šele takrat bomo svoje delo končali, ko bo vera obstojala samo še kot spomin na zgodovinsko preteklost.«

VERA NEMŠKE MLADINE

Neki nacionalno socialistični učitelj je vprašal mlado Vestfalko, kaj bo ostalo v Nemčiji, ko bodo uničili vse jude in saboterje (kristjane). Odgovorila je: »Die heilige katholische Kirche« (Sveta katoliška Cerkev).

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).